

ESPLAIS LITERARIS

Efemerideses

A l'amic M. Domenech Cama.

Som amics i en el màxim de l'expressió de les metamòrfosis de la societat fins a la perfecció. Mes per dissort general se'ns atança l'obstacle que arrebaça el somni de la societat simbòlica, indicant-nos que encara no és perfeccionat l'individu, partícula de la mateixa, per quina deu començar la seva solidesa.

Mes llur auto-personificació no existirà mai mentre la lliure i íntegra educació no depuri l'esperit de l'home. Avui dia s'ha fet una barreja tan interessada d'idees i de doctrines, que sols és possible viure un sistema polític i social, un sistema que sols pot reportar llevors migrades a la col·lectivitat.

Mes ¿que direm si això ha sigut la perfecta lògica de les aberracions més grans i irreparables a la fi? Cal sols una cosa: Fer pas a la història, encara que veiem isolats en la espectació universal governs burgesos regir com a governs democràtics i governs democràtics a regir quelcom despòtics com a governs aristocràtics a voltes.

Avui ja no podem parlar d'una estricta moral d'homes, malgrat l'immaculadesa d'idees com un florilegi, menys davant la crisi de voluntat actual, mare de l'apatia més deplorable.

Estic segur que ni Nietzsche el pensador *de la veritat de la mentida* i el crític *de la tinta i la pólvora* en el seu llibre *Mes enllà del bé i del mal* la confusió més gran l'entorpiria fins a duptar de que la tinta sigui sang espiritual.

Esta ben vist que el *bullit* no consona en la monotonia de pensar, d'obrar i de creure, cal una polí-cromia o una mixticació, quina inspira a la brega i al contrast com avui en totes latituds.

Vaja, que el nostre segle será immortal, per això, per no tenir vergonya política universal.

JOAQUIM GRAS QUERA

Alsa, Maria

A la Sreta. Maria Huix i Esquerrà.

Hi ha una Masia
dalt la muntanya
que d'alegria
el sol la banya;
i a l'hora quieta
del bon matí,
la Marieta
surt al jardí.
Cull les flors belles
per la capella,
i al cullí aquelles
sona l'esquella;
i a la porteta
se sentí un pic,
la Marieta
obra a un noi ric.
Al *barri* entra
el jove alegre,
de cara tendre
i un cor de febre,
la parauleta
d'aquell fadrí
la Marieta
tota enrogí;
—«A aquí venia
per sé el teu home,
diga's, Maria,
blanca coloma,
¡oh, colometa,
que'm dius a mi?».
—«D'aquí una estoneta
t'ho podré di».

I en tant sa Mère
surt a la llissa,
que ella es prepara
per anà a missa,
i al veura el jove
tendre i galan,
ella l'innova
de tot un plan.
Mare festosa
l'entra en el temple
i és fervorosa
l'hora i l'exemple,
que en tant bon hora
ell hi mostra
que al sè al defora
tracte es firma.
Al cap de taula
seu el ministre (1)
la gent s'entaula
i un jove el sistre
polsa i refila,
sots l'emparrat,
cançó tranquila
d'enamorat.
«De matinada,
vora eix jardí,
l'hem començada,
qu'm dius a mi?
Alsa, Maria,
quina alegria
si em dius que *sí*».

LLUIS G. PONS, prevere

(1) El capellà de la Masia.